

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.172/2015/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. február 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2015. január 15. napján kelt 12.B.70/2014/25. számú ítéletét megváltoztatja:

A bűncselekmények rendbeliségére történő utalást mellőzi.

A vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 10 (tíz) évre, a közügyektől eltiltásának tartamát 10 (tíz) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 24.320 (huszonnégyezer-háromszázhusz) forintból 16.320 (tizenhatezer-háromszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az állam részére megfizetni. További 8.000 (nyolcezer) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. január hó 15. napján kihirdetett 12.B.70/2014/25. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli testi sértés büntetében {Btk. 164.§ (1) és (6) bekezdés d) pont I. fordulat}) valamint 1 rendbeli emberölés büntetében {Btk. 160.§ (1) bekezdés}. Ezért őt halmazati büntetésül 7 év 6 hónap szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a tényállás részben téves megállapítása miatt, a büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.244/2015/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva, kizárólag a büntetés súlyosítása céljából tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás során a büntetőeljárási szabályokat betartotta. A bizonyítékok mérlegelése alapján megállapított tényállás megalapozott, ennél fogva a másodfokú eljárásban is irányadó. Az elsőfokú bíróság az indokolási

kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, kitért a vádlotti védekezés elvetésének és a vádtól kis mértékben eltérő ítéleti tényállásrészeknek a megindokolására is. Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a bűnösségre és törvényes a cselekmény jogi minősítése is. Tévedett azonban a büntetés kiszabása során. A középértékű a törvényi minimum felé történő eltéréssel túlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott megromlott egészségi állapotának, miközben nem értékelte súlyosító körülményként, hogy a vádlott a sértettet a saját házában támadta meg, a bántalmazás során a halálos szívszúrásán kívül életveszélyes koponyaűri sérülést is okozott, és azt sem, hogy a szúrásokat megelőzően az erőfölényét kihasználva Gy...t kitartóan bántalmazta. Mindezekre és arra figyelemmel, hogy a vádlott a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetésekor a közeli hozzátartozója sérelmére elkövetett testi épség elleni bűncselekmény miatt büntetőeljárás hatálya alatt állt, a büntetési célokat kiszabott büntetés jelentős súlyosításával érhetőek csak el. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság nyilvános ülésen - melyen az ügyész részt venni nem kíván - a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője a felmentésért bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta. Perbeszédében kiemelte, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást vett fel, azonban a bizonyítékokat helytelenül értékelte és a megállapított tényekből további tényekre is helytelenül következtetett. A védelem vallomásaiban található ellentmondások alapvetően a kommunikációs nehézségekre vezethetők vissza. Az ölési cselekmény kapcsán a vádlott jogos védelmi helyzetben volt, a sértett bántalmazásával már felhagyott, a sértett pedig ekkor intézett életveszélyes támadást a személye ellen. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a tényállás is rögzíti a sértett és a vádlott között a cselekményt megelőzően elhangzott kijelentéseket, jelesül, hogy kölcsönösen megöléssel, leszúrással fenyegették egymást. Hiányolta, hogy a bíróság elmulasztotta vizsgálni, hogy a vádlott e cselekménye esetlegesen másként minősülhet-e. Az 1. tényállási pontban rögzített cselekmény kapcsán hangsúlyozta, hogy a sértett következtelen vallomásokot tett, a tárgyaláson sem tudta megmondani, hogy a sérülése a vádlott vétlen vagy szándékos mozdulatának eredménye-e. E körben tehát a vádlott következetes nyilatkozata lehet csak irányadó, aki állította, hogy véletlen mozdulatról volt szó, amit az is alátámaszt, hogy az esemény után a sértettet segítette; kórházba kísérte. Mindezek alapján mindkét bűncselekmény vonatkozásában védelem felmentésére tett indítványt.

A vádlott a nyilvános ülésen becsatolt és ott felolvasott írásbeli beadványában a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványa kapcsán kifejtette, hogy a sértettel évek óta jól ismerték egymást, gyakran jártak is egymás lakóhelyén, Gy... ez esetben is maga engedte be otthonába, a behatoláshoz erőszakra nem volt szükség, így az, hogy a vádbeli eseményekre a sértett otthonában került sor a terhére nem értékelhető. Hasonló álláspontot foglalt el Gy.. koponyasérülése kapcsán is, kifejtve, hogy annak szándékos okozása nem igazolható, azt a sértett esés közben is szerezhette, de a szakvélemény megállapítása szerint e sérülésnek a halál bekövetkezésében oki szerepe egyébként sem volt. Az ügyész által ugyancsak súlyosító körülményként értékelni indítványozott kitartó bántalmazással kapcsolatban rámutatott, hogy a bántalmazás kölcsönös volt, azt a sértett kezdeményezte, maga jogos védelmi helyzetben cselekedett. A tényállás 1. pontjában rögzített, Szné sérelmére elkövetett bűncselekményt illetően arra hívta fel a figyelmet, hogy a sértett ezt követően is fenntartotta vele az érzelmi kapcsolatot, amire szándékos bántalmazás esetén nyilvánvalóan nem került volna sor. Fellebbezésének írásbeli indokolásában nem vitatta, hogy a Gy... sérelmére történt cselekményt ő követte el. Felhívta azonban a figyelmet arra, hogy életvitelét mind érzelmi, mind értelmi oldalon meghatározta az alkoholista életmódja, ami a jelen

cselekményre is kihatással volt. Szné elvesztésének lehetősége komoly félelmet keltett benne, ez a már hivatkozott életvitel mellett elegendő volt ahhoz, hogy a vele kapcsolatos konfliktushelyzeteket ne tudja megfelelően kezelni. Ehhez hozzájárult az is, hogy betegsége miatt a verbális kommunikációja megnehezült, a gondolatai átadására való képtelenség a benne lévő feszültséget tovább növelte. A bíróság mérlegelő tevékenységét több ponton is kifogásolta. Rámutatott, hogy a cselekmény során mind a sértett, mind a vádlott közel azonos érzelmi, indulati állapotban volt, mindketten alkoholos befolyásoltság alatt voltak. Hangsúlyozta, hogy nem ölési szándékkal, hanem élettársa hazavitele érdekében jelent meg a helyszínen, eszközt sem vitt magával. Kiemelte, hogy a cselekményére jogos védelmi helyzetben került sor. Elsőként ugyanis a sértett ragadott kést és azzal az élete ellen intézett jogtalan támadást. Az ő cselekménye - miután a sértetti támadást azonnal követte - az elhárítás körében maradt, megtorló jellegűként nem értékelhető, az ellene intézett támadással arányos volt. Végezetül megbánását hangsúlyozta kiemelve, hogy előzetes fogvatartása alatt a rendszeres alkoholfogyasztással felhagyott.

A vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is részletesen értékelte, mérlegelte. Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ítélete 37. oldalának utolsó előtti bekezdésében K... igazságügyi pszichológus szakértő azon kérdésre adott válaszát is bizonyítékként jelöli meg, amely arra vonatkozik, hogy a szakértő szerint megítélhető-e Szné tanú vallomásának valóságtartalma. E kérdés túlmegy a szakértői kompetencián. A Be. 78.§ (3) bekezdése alapján a bizonyítékok értékelése, és a tényállás megállapítása a bíróság, nem pedig a szakértő feladata. Valamely bizonyítási eszköz hitelességének elfogadása nem különleges szakértelmet igénylő ténykérdés, hanem bírói mérlegelés körbe tartozó kérdés, így a Be. 75.§ (1) bekezdés alapján bizonyítás tárgya nem lehet. A szakértő ezzel kapcsolatos megalapozott álláspontot kifejezni azért sem tud, mert a véleményét korlátozott adatok - az érintett meghallgatása, illetve a rendelkezésére bocsátott iratok - alapján adja, míg a bíró az ügyvel kapcsolatos álláspontját a bizonyítás anyagának teljes ismeretében alakítja ki, döntése a jogorvoslat rendszerében támadható.

Mindez persze nem jelenti azt, hogy a szakértő nem rögzítheti az előadás élményszerűségére, fabulációra vagy konfabulációra utaló jeleit, megállapításaiban azonban nem mehet el a vallomás valóságtartalmának megállapításáig. K... szakértő ezzel kapcsolatos véleménye a jelen esetben azért sem fogadható el, mert - amint arra az elsőfokú bíróság ítéletének 38. oldal 3. bekezdésében maga is utalt - kizárólag a tanú explorációban elmondott előadásával kapcsolatban rögzítette annak élet- és élményszerűségét, személyes átéltségét, a Be. 108.§ (8) bekezdése alapján azonban a tanúnak az eljárás alapjául szolgáló cselekményre vonatkozó, a szakvélemény leleti részében rögzített nyilatkozata bizonyítási eszközként nem használható fel. A másodfokú bíróság tehát dr. K... szakértő ezen kérdésre adott - az ítélet 37. oldal 7. bekezdésében rögzített - véleményét a bizonyítékok köréből a Be. 108.§ (8) bekezdésében írt okból, a Be. 78.§ (4) bekezdése alapján kirekesztette, ennek azonban a megállapított tényállásra annak megalapozottságára érdemi kihatása nem volt.

Az elsőfokú bíróság az eljárása során túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, mely jórészt mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, azonban - miután nem

tartalmazza a sértett és a vádlott közti erőviszony megítéléséhez szükséges tényeket - az igazságügyi orvosszakértői véleményekben foglaltakra továbbá a vádlott és Szné vallomására figyelemmel a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma alapján kiegészítésre szorul annyiban, hogy:

Gy.. sértett a sérelmére történt bűncselekmény idején 57 éves, 173 cm magas, erősen alultáplált, gyenge fizikumú volt.

A vádlott a cselekmény idején 52 éves, átlagos, a sértettnél kissé alacsonyabb, azonban jóval erősebb fizikumú személy volt.

Az ekként kiegészített ítéleti tényállás már hiánytalan, hibamentes, a vádlott védekezésével szemben álló részeiben is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett. Tényállási pontonként számot adott valamennyi bizonyítékról és ezen belül részletesen elemezte mind a vádlotti, mind a tanúvallomásokat, nem elmulasztva azok szakértői véleményekkel, bekövetkezett sérülésekkel és a bűnjelekkel történő összevetését sem. Helyesen járt el, amikor a tényállást elsődlegesen az érdektelen kívülálló tanúk vallomására és az objektív bizonyítékokra - sérülések, szakértői vélemények, bűnjelek - alapította, és a vádlotthoz érzelmileg közel álló Szné ellentmondásos vallomásai közül csak azokat fogadta el, melyek objektív bizonyítékokkal is alátámaszthatóak voltak.

Az 1. tényállási pont kapcsán a Szné 2013. szeptember 24. napján tett tanúvallomásának hitelességét az elsőfokú bíróság által hivatkozottakon túl alátámasztja az is, hogy a tanú a 2013. augusztus 07. napján történt első kihallgatása során („A jobb szemem világát is miatta veszítettem el.munkából mentem haza, valami nem tetszett neki és seprűvel kiverte" nyomi.ir. 800.o), majd 2013. augusztus 07. napján („kidöfte a szemem... azért nem akartam rendőrségi eljárást, mert féltem, hogy nem csukják le és ekkor még jobban megver", nyom. ir. 821-823.o), valamint a 2013. október hó 02. napján történt folytatólagos kihallgatásakor (a szemem sérülését nagyon megbánta, ezt követően újra nem bántalmazott egészen idén július elejéig" nyom.ir. 871.o.) a szándékos bántalmazására egyértelműen utaló kijelentéseket tett, előadása orvosszakértői szempontból is alátámasztható. Az okozott sérülés és annak jellege, az orvosi iratok és az orvosszakértői vélemény alapján aggálytalanul rögzíthető volt, de Szné a vádlottat terhelő állításainak hitelessége a vádlotthoz való akkor is fennálló érzelmi kötődése miatt sem kérdőjelezhető meg.

A Budapest Környéki Törvényszék a Gy... sérelmére történt emberölés vonatkozásában különös gonddal elemezte a sértett és a vádlott sérüléseit, Gyné, Sné, B.... és Sz.... kívülálló tanúk vallomásait. A vádlott és Szné tanúvallomását alátámasztó nyomszakértői véleményre figyelemmel alappal vetette el az erőszakos behatolás lehetőségét, majd sértett és a vádlott sérüléseiből - az orvosszakértői véleményekkel összhangban, logikus érveléssel indokolta meg, hogy a tényállás megállapítása során miért Szné 2013. augusztus 07. napján tett első, továbbá 2013. november 28. és január 23. napjain tett folytatólagos vallomásait fogadta el. A sérülések jellegéből, a Gy.... szívserülését okozó szúrcsatorna 13-14 cm hosszára figyelemmel logikus következtetést vont arra is, hogy azt a Szné által leírt 9 cm pengehosszúságú bicska nem okozhatta, így - további adat hiányában - helyes annak tényállásban rögzítése is, hogy az elkövetés eszköze egy pontosan nem azonosítható kés volt. A törvényszék az ítélet 47-48. oldalán részletesen számot adott arról, hogy az események sorrendjének meghatározása során mely bizonyítékot és miért

fogadott el, mit és milyen okból vetet el. Az e körben tett megállapításaival az ítéletmaradéktalanul egyetértett. A védelmi fellebbezések indokolásában írtak kapcsán utalni kell arra, hogy a bíróság a vádlottal egyező következtetésre jutott a tekintetben, hogy a sértett volt az a személy aki az erőfölényben lévő vádlottal szemben kést ragadott, és nem vitás az sem, hogy ő volt az aki, elsőként a késsel szúrt. A tanúk vallomása továbbá a Gy...n rögzített további sérülések azonban kétséget kizáróan igazolják azt, hogy ezt közvetlenül megelőzően a vádlott a sértettet bántalmazta, a kés magához vétele a vádlotti támadással szembeni védekezést szolgálta.

A Budapest Környéki Törvényszék által a tényállás megállapítása során figyelembe vett bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, egy irányba, a vádlott büntetőjogi felelősségének az irányába mutatnak, kizárva ezzel a másképp történés lehetőségét. Azok alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta a tényállásban rögzített cselekmények elkövetését.

A felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok fentiek szerint okszerű mérlegelését támadják, lényegében a vádlott védekezésének az elfogadását célozzák, így tényállás megalapozottsága mellett a Be. 352.§ (3) bekezdése szerint eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményeket is.

Helyesen döntött, amikor a Btk. 2.§-ára tekintettel az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezéseket alkalmazta. Amennyiben ugyanis az elkövetés időben elhúzódik és ennek során a büntető anyagi jogi szabályok módosításra kerülnek, az elkövetéskori törvény alkalmazása szempontjából a halmazatban lévő utolsó cselekmény elkövetésének időpontja irányadó (BH. 2004.304.), ami a jelen esetben 2013. augusztus 06. napja, mely már a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 2013.július 02. napján történt hatályba lépését követő időszakra esik.

A vádlotti szándék bíróság által történő megítélése kapcsán előjáróban rögzítendő, hogy a Btk. 18.§-a és a III. számú Büntető Elvi Döntés értelmében a cselekmény önhibából eredő ittas állapotban történő elkövetése esetén még az ezzel összefüggésben kialakult esetleges tudatzavart állapot sem értékelhető az elkövető javára. Az önhibából ittas vádlott cselekménye annak tárgyi oldalához mérten minősülhet szándékos vagy gondatlan bűncselekményként.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti szándékot a tényállás 1. pontjában rögzített cselekmény kapcsán körültekintően vizsgálta és az alkalmazott eszközökből, az ütés irányából és erejéből helytállóan következtetett arra, hogy a sérülés okozására irányuló magatartás kifejtése szándékos volt, a vádlottnak számolnia kellett a szemsérülés bekövetkezésének lehetőségével, abba belenyugodva cselekedett, így - miután a vádlott cselekményével maradandó fogyatékossgot, a sértett jobb személynek vakságát okozta - törvényes a Szné sérelmére elkövetett cselekménynek a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés d) pontjának I. fordulója szerinti testi sértés büntettként való értékelése.

A tényállás 2. pontja kapcsán az ítélet jogi indokolása kiegészítendő azzal, hogy a vádlott által használt legalább 13 cm pengehosszúságú késre, a szúrás legalább közepes erejére, irányzott voltára és az érintett testtájékra, továbbá a még élő sértett szúrását követően segítségnyújtás nélkül történt hátrahagyására figyelemmel aggálytalanul megállapítható, hogy a vádlott az elkövetési magatartás kifejtésének időpontjában a sértett halálát kívánva, egyenes ölési szándékkal cselekedett.

A törvényszék a 4/2013. Büntető Jogegységi Határozatban írtaknak megfelelően vizsgálta és vetette el a jogos védelem lehetőségét, helytállóan utalva arra, hogy a jóval gyengébb fizikumú sértettet az otthonában megtámadó, a tettelegességet megkezdő, erőfölényben lévő vádlott - miután maga a jogtalanság talaján állt - a jogos védelemre még az esetben sem hivatkozhat, ha a sértett az őt ért támadás elhárítása érdekében kést ránt és azzal őt megszúrja. Egyetértett az ítéletábrával azzal is, hogy a késtől megfosztott, földön fekvő, kiszolgáltatott helyzetben lévő sértett megszúrása már nem a támadás elhárítását, hanem elégtétel vételét, illetve az indulat levezetését szolgálta, ami a jogos védelem megállapításának lehetőségét ugyancsak kizárja.

Utalni kell arra is, hogy a vádlott, bár az őt ért késszúrás miatt - kétségtelenül erősen indult állapotba került, azonban a fenti, a jogos védelem megállapításának lehetőségét is kizáró körülmények - a kezdeményező szerepe, jogtalan támadása - indulatának kialakulását igazolhatóvá, cselekedetét erkölcsileg menthetővé még arra tekintettel sem teszik, hogy a halálos szúrást megelőzően maga is szúrt sérülést szenvedett. Következésképpen az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítására a Kúria a 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatára is figyelemmel az ítéletábrával sem látott lehetőséget.

A vádlott Gy.... sérelmére elkövetett cselekménynek a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntetéként történt értékelésére - e kiegészítésekkel - tehát az anyagi jogi szabályokkal összhangban kerül sor.

Az azonos törvényhelyet sértő cselekmények egy-egy rendbeli voltára tekintettel az ítéletábrával a rendbeliségre utalást a Kúria 61/2008.Bk. véleményének 4. pontjában írtakra figyelemmel - mint szükségtelemet - mindkét bűncselekmény vonatkozásában mellőzte.

A Budapest Környéki Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel, azonban az elkövetés eszközének veszélyes volta az emberölési cselekmény kapcsán a másodfokú bíróság álláspontja szerint tévesen került súlyosító körülményként értékelésre. Az 56/2007. Bk. vélemény szerint az élet és a testi épség elleni bűncselekményeknél az elkövetéshez használt eszköznek csak a különös veszélyessége súlyosít. Az eszköz általában akkor tekinthető különösen veszélyesnek, ha az adott módon használva, a szándékoltnál rendszerint súlyosabb eredmény előidézésére alkalmas, az élet elleni cselekmények esetén pedig akkor is, ha az adott módon használva nagy biztonsággal, az elhárításra esélyt sem hagyva alkalmas a halálos eredmény előidézésére. E feltételek egy átlagos pengehosszúságú kés esetében nem teljesülnek, ezért e körülményt az ítéletábrával a súlyosító körülmények köréből mellőzte. Nem mellőzhető azonban a hivatkozott Bk. vélemény II/7. pontja alapján a vádlott alkoholisták életmódjának ekként való értékelése, arra tekintettel, hogy ezen életmód a vádlott esetében agresszivitással párosult és a tényállásban is rögzítettek szerint az együttélési szabályok sorozatos megszegését - élettársa rendszeres bántalmazását - is eredményezte. A vádlott és Gy... sértett közti kapcsolatra és arra figyelemmel, hogy a sértett felkeresésére nem a bűncselekmény elkövetésének céljából került sor, az ítéletábrával osztotta a vádlott azon álláspontját, hogy a sértett otthonában történő elkövetés súlyosító körülményként nem értékelhető, de a befejezett emberölés mellett nincs büntetékiszabásra kiható jelentősége az ezzel azonos alkalommal okozott további testi sérüléseknek, így az akár önmagában életveszélyt okozó koponyasérülésnek sem. Kétségtelen, hogy a sértett a dulakodás során több sérülést is szenvedett, azonban az irányadó tényállásból a bántalmazás elhúzódó voltára, így a vádlott kitartó szándékára következtetni ugyancsak nem lehet. A bíróság álláspontja szerint a sértettek ittas állapota - sértetti közrehatás hiányában - enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, ahogyan nem indokolt a

szerelemféléstnek, mint motívumnak enyhítő körülményként történő értékelése sem, ami ugyan a vádlott és a sértett közti viszonyt magyarázza, a vádlott cselekményét azonban méltányolhatóvá nem teszi.

E büntetéskiszabási körülménynek pontosítására tekintettel a másodfokú bíróság - e körben az ügyész álláspontot osztva - úgy ítélte meg, hogy az alkoholista életmódot folytató, élettársát rendszeresen bántalmazó, az emberöléssel halmazatban maradandó fogyatékossgot okozó testi sértés megvalósító - büntetett előéletű vádlott esetében a törvényi minimumhoz közeli tartamban, halmazati büntetesként kiszabott szabadságvesztés a vádlott súlyos betegsége, egészségi állapota mellett is eltúlzottan enyhe, nincs összhangban a cselekmények - különösen az egyenes szándékkal elkövetett befejezett emberölés büntette - tárgyi súlyával és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel sem. Az ítélet tábla ezért a Budapest Környéki Törvényszék által helyesen hivatkozott jogszabályhelyek alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 10 évre, a közügyektől eltiltása tartamát ugyancsak 10 évre súlyosította.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározására törvényesen került sor.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezésekre az eljárás adataival és a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel összhangban került sor.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélet tábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján a büntetést kiszabó részében rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján határozott a másodfokú bírósági eljárásban a kirendelt védő és a logopédus szakértő tárgyaláson történő megjelenésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről. Ez utóbbi kapcsán - figyelemmel arra, hogy a védelmi fellebbezések eredményre nem vezettek - a kirendelt védő díjának viselésére a Be. 381.§ (1) bekezdése és a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján vádlottat kötelezte, míg a Be. 339.§ (2) bekezdésében írtak alapján a vádlott meghallgatásához szükséges logopédus díjával kapcsolatban megállapította, hogy az azt állam viseli.

Budapest, 2016. év február hó 16. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szalai Géza s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 12.B.70/2014/25. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.172/2015/12. számú végzése folytán 2016. év február hó 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év február hó 16. napján

. Nehrer Péter sk.

Kiadmány hitelélül:
bírószági tiszttviselő

a tanács elnöke